

paa en Maade at indrømme, uden at han dog har Fuldmagt til paa Danmarks Vegne at give et saadant Samtykke; men han synes idetmindste for sit personlige Bedkommende ikke utilbøielig til in blanco at samtykke i en Beslutning for Coloniernes Bedkommende, om enten at ville indtræde i den amerikanske Union eller gaae, hvorhen de ellers maatte ville, og den ærede Finantsminister har, da Spørgsmaalet om Afhændelsen sidst blev forebragt her, idetmindste fra sin Side taget Sagen meget for let, men han har paa ingen Maade afviist dette Spørgsmaal, hvorom der aldrig kunde blive Tale med Hensyn til en hvilken som helst Deel af Danmarks Rige; thi det vilde næsten være Høiforræderie; han har kun meent, at det i ethvert Tilfælde nu var ubetimeligt, og deri er jeg enig med den høitærede Finantsminister. Men, naar vi altsaa saaledes ere visse paa, at disse Colonier enten paa den ene eller den anden Maade, hvad enten vi bringe noget ud af dem eller ikke, hvad enten vi ikke lade dem selv raade, eller vi give vort Samtykke til, at de under en eller anden Form herefter kunne komme til at styre deres Skæbne uden os, dog ville gaae bort, saa er det, synes mig, en Opfordring mere til, at vi ikke skulle beholde en eneste Reminiscents derfra af Obligationer, som den danske Stat skylder. Den ærede Finantsminister vil iøvrigt vistnok tiltroe mig Forstand nok til at kunne begribe, at det gjør en vis Forskjel, om en Sum skal udredes paa eengang og inddrages maaskee ved skarpe Midler, eller om den skal udredes succesiv, men paa den anden Side er han vistnok meget for god Regner til ikke at vide, at dette i Realiteten dog kommer ud paa Det, og at de danske Skatteydere dog ville komme til at betale Renten og Afdrag paa den Erstatningssum, som paa Grund af saa tvivlsomme Forhold er udbetalt til Folk, der for en meget stor Deel aldrig have betragtet sig som danske, og i hvem Ingen af os nogenstunde har seet Medborgere i den engere og æmmere Betydning, hvori det paatvinger sig Enhver, at man maa staae Last og Brast med hinanden. Derimod finder jeg det aldeles naturligt, at Udvæjningen af de forskellige Tab, som kunne have rammet

de Enkelte, behandles som Coloniernes eget Anliggende, og jeg skal her tillade mig at bemærke, at jeg ikke har stillet et Forslag i saa Henseende, men kun henkastet et lille Blik, idet man, om end Colonierne ikke nu kunne udrede paa eengang nogen væsentlig stor Sum, dog meget vel kan forudsætte, at dette kan skee ved et Institut, oprettet i Colonierne, der udstedte Obligationer, som amortiseredes af selve Colonierne; og der er ikke den allermindste Modsigelse i at nægte sit Samtykke eller i alt Fald tænke sig den Mulighed, at man vilde komme til at nægte sit Samtykke til at bebyrde den danske Statskasse med en saadan Udgift, og at erkjende det Billige i, at naar Colonierne selv paa deres egne Skuldre bære en saadan Byrde, bør vi ikke formindste deres Gyne dertil ved at kræve noget af dem i den Arrække, hvorom man i saa Henseende maatte kunne blive enige. — At denne Eftergivelse for Diebliffet ikke vil være meget betydelig, kan gjerne være; men ligesom det maaskee ikke lidet vil sørøge Coloniernes Dnsse og derved ogsaa deres Gyne til at bidrage mere eller til at give højere Skatter under en fornøftigere og mere oeconomisk Administration, naar dette ikke gaaer til et Land, som en stor Deel af Indvaanerne betragte som et fremmed Land, men naar det kommer dem selv til gode, saaledes har jeg navnlig ogsaa tænkt mig det som en naturlig Maade til at faae en Omregulering af Statteforholdene tilveiebragt, hvorved selve den forte Befolkning kom til at bidrage til sin egen Emancipation gjennem Skatter. At forøvrigt det, som her skal udredes, kun skal betragtes som et Laan til Colonierne, er Noget, som ikke fremgaaer af Lovudkastet, og den Antydning deraf, som den ærede Finantsminister gjorde, trænger i alt Fald til en nærmere og præcisere Forklaring, for at man fuldstændig skal kunne bedømme, hvilken Betydning der med Hensyn til det endelige Udfald kan tillægges samme. Forøvrigt har jeg paa ingen Maade udtalt det som min egentlige Mening, at Danmark skulde vise denne Sag fra sig; jeg har kun, hvad der jo hører hen til Sagens første Behandling, anbefalet til Comitéens Dvervetelse, om den hele Sag dog ikke væsentligt maatte betragtes som en